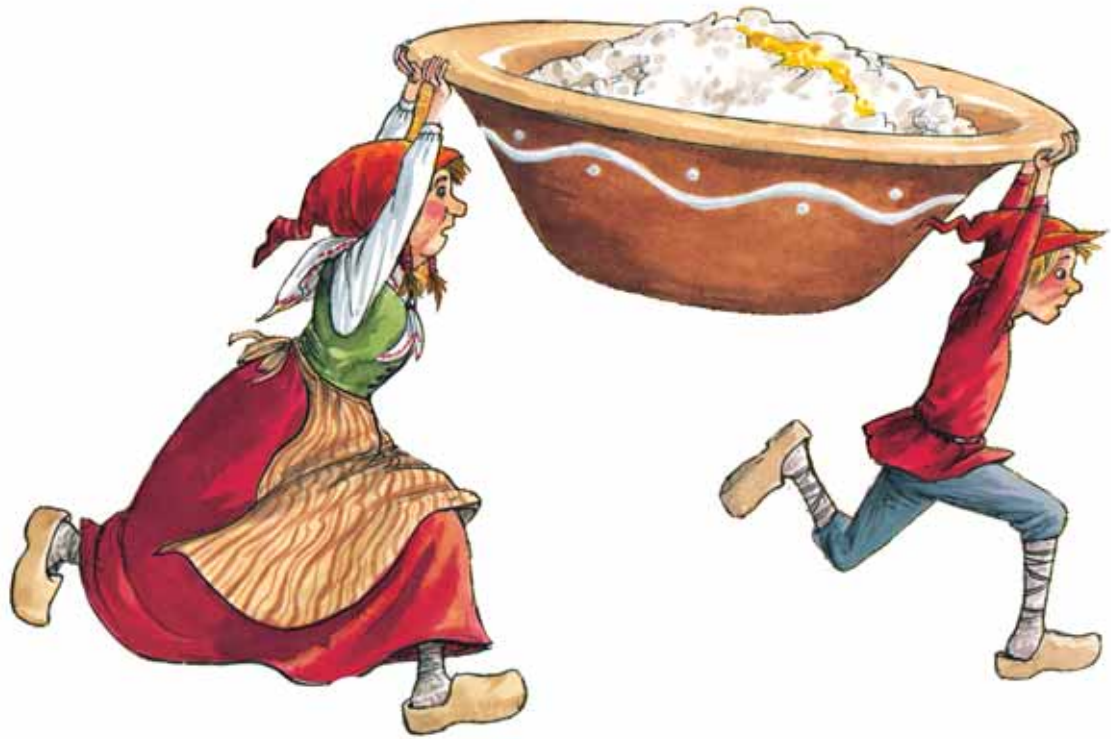
Коледна каша за домашните духчета

Свен Нордквист

Издателство Фют

Беше Бъдни вечер и навсякъде беше бяло. Над селцето валеше сняг, къщите тънеха в преспи и тишина, а от прозорците им струеше ярка светлина. Хората приготвяха коледна вечеря и във въздуха се носеха коледни миризми.

В сеновала на плевнята се криеха едно малко и едно голямо томте – домашни духчета. Това бяха Полка и баща ѝ. Те се надигаха на пръсти и надничаха към двора през дупките, които кълвачите бяха пробили в дъските.

– Стопанинът си идва с шейната от гарата – прошепна Полка. – Кара много гости. Цялото семейство ще се събере за Коледа. Скоро децата ще занесат на животните коледната им вечеря.

– А след това ще изнесат на прага моята коледна овесена каша! – доволно примлясна бащата.

– Тате, престани с тая коледна каша! – намръщи се Полка. – Искам да ти кажа, че кашата на мама никак не е по-лоша.

– Може и да е така – съгласи се баща ѝ, – но коледната овесена каша е не просто каша, а показва уважението на хората към нас. С нея ни благодарят, че сме им помагали във фермата. Ще се ядосам и много ще се обидя, ако не ни дадат каша за благодарност. Виж, детето ми, ако цяла година си работил, а накрая...

– Аааааа! – прозя се широко Полка, за да го прекъсне, и се разкиска.

– Някой ден ще се заема с теб и ще те науча на добри обноски! – закани се бащата. – Но няма да е сега, защото е време за коледната вечеря.

– Еха! – подскочи Полка. – А след това ще дойде Дядо Коледа!

– Еха! – повтори бащата. – А след това ще получим нашата коледна каша.

Томтите живееха в сеновала на плевнята зад една тайна врата, която можеха да видят само те.

Майката томте подреждаше масата, а Пулка – по-големият брат на Полка, бъркаше на огнището коледната супа от гъби, горски плодове и билки, които томтите бяха набрали през лятото.

Хлябът на томтите, който се прави от четири вида брашно, вече беше готов. Готова беше и специалната томтска бира. Всички я обичаха. Бирата за по-малките томтчета беше по-сладка и по-слаба, а за възрастните – по-силна и с по-наситен вкус. Затова четиригодишният Пилка можеше да пие толкова бира, колкото и дядо му, който беше на 427 години.

Майката беше притеснена. Като всички майки томти тя винаги знаеше какво ще се случи, преди още то да е станало. Затова например можеше най-неочаквано да извика на съпруга си:

– Един неугаснал въглен току-що падна от огнището. Загаси го! По-бързо! Ще стане пожар!

Сега мама томте знаеше, че тази вечер семейството на стопанина ще забрави да изнесе на прага овесената каша за домашните духчета. В коледните дни хората вече се интересуваха само от Дядо Коледа и често забравяха за томтите.

Веднъж вече се беше случило. Преди много време. Татко томте така се беше ядосал, че цялата следваща година не си мръдна пръста за фермата и всички, които живееха в нея, страдаха много – и хората, и животните.

Мама томте знаеше, че това не бива да се повтаря и затова тя час по-скоро трябва да направи нещо.

– Стана ли време да вземем кашата? – попита дядото.

– Аз пък не искам коледна каша! – обади се недоволно малкият Пилка.

– Още е рано. Нека първо да си изядем супата – рече бащата, но всъщност не мислеше за нищо друго освен за коледната каша. – Ами... Ще взема да погледна... Може пък...